

COLLEEN HOOVER

ΠΛΗΓΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

*Κέλι Γκαρσία, αυτό το βιβλίο είναι για εσένα,
για τον άντρα σου και την ευτυχισμένη σας κατάληξη.*

ΕΝΑ

Καλοκαίρι 2015

Στον τοίχο του σαλονιού μας βρίσκεται μια φωτογραφία της Μητέρας Τερέζα, εκεί όπου κανονικά θα υπήρχε η τηλεόραση, αν μπορούσαμε να αγοράσουμε μία από αυτές που κρέμονται σε επιτοιχίες βάσεις ή αν οι τοίχοι του σπιτιού μας άντεχαν το βάρος.

Οι τοίχοι των τροχόσπιτων δεν είναι φτιαγμένοι με τα ίδια υλικά όπως αυτοί των κανονικών σπιτιών. Αν τους ξύσεις, γκρεμίζονται κάτω από τα νύχια σου σαν κιμωλία.

Κάποτε ρώτησα τη μητέρα μου Τζανίν γιατί έχει τη φωτογραφία της Μητέρας Τερέζα στον τοίχο του σαλονιού μας. «Αυτή η μέγαιρα ήταν απάτη», είπε.

Εκείνη το είπε, όχι εγώ.

Πιστεύω ότι όταν είσαι κακός άνθρωπος, το να βλέπεις το κακό στους άλλους γίνεται τακτική επιβίωσης. Επικεντρώνεσαι στο σκοτάδι τους ελπίζοντας να καλύψεις το δικό σου. Έτσι πέρασε η μητέρα μου όλη της τη ζωή. Αναζητώντας συνεχώς το κακό στους άλλους. Ακόμα και στην κόρη της.

Ακόμα και στη Μητέρα Τερέζα.

Η Τζανίν είναι ξαπλωμένη στον καναπέ στην ίδια στάση που είχε όταν έφυγα για τη βάρδια μου στα McDonalds οχτώ ώρες πριν. Το βλέμμα της είναι καρφωμένο στη φωτογραφία

της Μητέρας Τερέζα, αλλά δεν την κοιτάζει πραγματικά. Είναι λες και οι βολβοί των ματιών της έχουν σταματήσει να κινούνται.

Να λαμβάνουν πληροφορίες.

Η Τζανίν είναι εθισμένη. Το κατάλαβα όταν ήμουν περίπου εννέα ετών, αλλά τότε ο εθισμός της περιοριζόταν στο αλκοόλ, στους άντρες και στον τζόγο.

Με τα χρόνια ο εθισμός της έγινε πιο προφανής και περισσότερο θανατηφόρος. Νομίζω ότι ήταν πέντε χρόνια πριν, την εποχή που έκλεινα τα δεκατέσσερα, όταν την έπιασα να παίρνει μεθαμφεταμίνη για πρώτη φορά. Όταν κάποιος αρχίζει να κάνει τακτικά χρήση κρυσταλλικής μεθαμφεταμίνης, το προσδόκιμο ζωής του μειώνεται σημαντικά. Το έφαξα στο διαδίκτυο. *Πόσο καιρό μπορεί να ζήσει κάποιος εθισμένος στην κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη;*

Η απάντηση ήταν έξι με εφτά χρόνια.

Την έχω βρει πολλές φορές αναίσθητη, αλλά αυτή τη φορά είναι διαφορετικό. Φαίνεται οριστικό.

«Τζανίν;» Η φωνή μου έχει μια ηρεμία που δεν ταιριάζει καθόλου στη στιγμή. Νιώθω ότι θα έπρεπε να τρέμει ή να είναι γεμάτη αμφιβολία. Αισθάνομαι ντροπή που δεν αντιδρώ.

Αφήνω την τσάντα να πέσει στα πόδια μου και κοιτάζω έντονα το πρόσωπό της από την άλλη άκρη του σαλονιού. Έξω βρέχει και δεν έχω κλείσει ακόμα την πόρτα, έτσι εξακολουθώ να βρέχομαι. Όμως το να κλείσω την πόρτα και να προστατευτώ από τη βροχή είναι η μικρότερη από τις έγνοιες μου αυτή τη στιγμή που παρατηρώ την Τζανίν να κοιτάζει τη Μητέρα Τερέζα.

Το ένα της χέρι είναι πάνω στην κοιλιά της και το άλλο κρέμεται έξω από τον καναπέ, με τα δάχτυλά της να ακουμπάνε

απαλά στο φθαρμένο χαλί. Είναι λίγο πρησμένη και φαίνεται νεότερη. Όχι πιο νέα από την ηλικία της –είναι μόνο τριάντα εννέα ετών–, αλλά μικρότερη από όσο την έχουν κάνει να φαίνεται οι καταχρήσεις. Τα μάγουλά της είναι λιγότερο βαθουλωμένα και οι ρυτίδες που σχηματίστηκαν γύρω από το στόμα της τα τελευταία χρόνια δείχνουν σαν να έχουν λειανθεί με μπότοξ.

«Τζανίν;»

Τίποτα.

Το στόμα της είναιμισάνοιχτο και φαίνονται τα κιτρινωμένα, σπασμένα και σαπισμένα δόντια της. Είναι λες και βρισκόταν στη μέση μιας πρότασης όταν η ζωή στράγγισε από μέσα της.

Έχω φανταστεί αρκετά συχνά αυτή τη στιγμή. Μερικές φορές, αν μισείς αρκετά κάποιον, δεν μπορείς να μην αναρωτιέσαι στο κρεβάτι τη νύχτα πώς θα ήταν η ζωή σου αν πέθαινε αυτό το άτομο.

Το είχα φανταστεί διαφορετικό. Το είχα φανταστεί πολύ πιο δραματικό.

Την κοιτάζω για λίγο ακόμα για να δω αν έχει πέσει σε λήθαργο. Κάνω μερικά βήματα προς το μέρος της, αλλά σταματάω μόλις βλέπω το χέρι της. Στο εσωτερικό του αγκώνα της είναι καρφωμένη μια σύριγγα.

Μόλις τη βλέπω, η πραγματικότητα με τυλίγει σαν γλιστερή μεμβράνη και αρχίζω να ανακατεύομαι. Κάνω μεταβολή και βγαίνω τρέχοντας από το σπίτι. Θέλω να κάνω εμετό, έτσι σκύβω πάνω από τα σκουριασμένα κάγκελα προσέχοντας να μη ρίξω πάνω όλο μου το βάρος και υποχωρήσουν.

Μόλις κάνω εμετό, ανακουφίζομαι γιατί είχε αρχίσει να με ανησυχεί ότι δεν αντέδρασα σε μια τόσο καθοριστική στιγμή.

Μπορεί να μην είμαι όσο υστερική θα έπρεπε να είναι μία κόρη αυτή τη στιγμή, αλλά τουλάχιστον νιώθω κάτι.

Σκουπίζω το στόμα μου στο μανίκι της μπλούζας με το λογότυπο των McDonalds. Κάθομαι στα σκαλιά παρά τη δυνατή βροχή που πέφτει πάνω μου από τον άκαρδο, νυχτερινό ουρανό.

Τα μαλλιά και τα ρούχα μου έχουν γίνει μούσκεμα. Το ίδιο και το πρόσωπό μου, αλλά οι σταγόνες που κυλούν στα μάγουλά μου δεν είναι δάκρυα.

Είναι σταγόνες βροχής.

Στεγνά μάτια και στεγνή καρδιά.

Κλείνω τα μάτια μου και κρύβω το πρόσωπό μου στις παλάμες μου προσπαθώντας να αποφασίσω αν αυτή η αποστασιοποίηση είναι αποτέλεσμα της ανατροφής μου ή αν γεννήθηκα διαλυμένη.

Αναρωτιέμαι ποιο είδος ανατροφής είναι χειρότερο για έναν άνθρωπο. Να σε αγαπούν και να σε προστατεύουν σε βαθμό που να μην αντιλαμβάνεσαι πόσο σκληρός είναι ο κόσμος, μέχρι που είναι πολύ αργά για να αποκτήσεις τους απαραίτητους μηχανισμούς άμυνας ή το να μεγαλώσεις σε ένα σπίτι σαν το δικό μου; Στη χειρότερη εκδοχή της οικογένειας, που το μόνο που σε μαθαίνει είναι πώς να τα βγάζεις πέρα;

Όταν δεν ήμουν αρκετά μεγάλη ώστε να δουλεύω για το φαγητό μου, έμενα ξύπνια τις νύχτες γιατί με πονούσε το στομάχι μου από την πείνα. Η Τζανίν μου είχε πει ότι το γουργουρητό στο στομάχι μου οφειλόταν σε μια πεινασμένη γάτα που ζούσε μέσα μου και που αν δεν την τάιζα αρκετά, δεν θα σταματούσε να γουργουρίζει. Μετά από αυτό, κάθε φορά που πεινούσα φανταζόμουν τη γάτα να ψάχνει μάταια φαγητό μέσα μου. Φοβόμουν ότι αν δεν την τάζα, θα μου έτρωγε τα

σωθικά, έτσι μερικές φορές έτρωγα πράγματα που δεν ήταν βρώσιμα για να σταματήσω την πεινασμένη γάτα.

Μια φορά με άφησε μόνη μου για τόσο πολλή ώρα, που έφαγα μπανανόφλουδες και τσόφλια αβγού από τα σκουπίδια. Μάλιστα δοκίμασα να φάω το υλικό με το οποίο ήταν γεμισμένα τα μαξιλάρια του καναπέ, αλλά δεν μπόρεσα να το καταπιώ. Πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής μου ηλικίας με τον φόβο ότι μια πεινασμένη γάτα θα έτρωγε αργά τα σωθικά μου.

Δεν είμαι σίγουρη πως έλειψε ποτέ για περισσότερο από μία μέρα, αλλά όταν είσαι παιδί και σε αφήνουν μόνο σου, ο χρόνος φαίνεται ατελείωτος.

Τη θυμάμαι να μπαίνει από την πόρτα, να πέφτει στον καναπέ και να μένει εκεί για ώρες. Αποκοιμιόμουν κουλουριασμένη στην άλλη άκρη του καναπέ, γιατί έτρεμα να την αφήσω μόνη της.

Όμως το πρωί μετά το μεθύσι την έβρισκα στην κουζίνα να φτιάχνει πρωινό. Δεν ήταν πάντα το παραδοσιακό πρωινό. Κάποιες φορές ήταν αρακάς, άλλες αβγά και άλλες κοτόσουπα από κονσέρβα.

Όταν έγινα έξι ετών, άρχισα να παρατηρώ πώς άναβε την κουζίνα τα πρωινά για να μπορέσω να το κάνω την επόμενη φορά που θα εξαφανιζόταν.

Αναρωτιέμαι πόσα εξάχρονα αναγκάζονται να μάθουν πώς λειτουργεί η κουζίνα επειδή πιστεύουν ότι αν δεν το κάνουν, θα τα φάει ζωντανά η πεινασμένη γάτα που ζει μέσα στα σωθικά τους.

Υποθέτω ότι είναι θέμα τύχης. Τα περισσότερα παιδιά έχουν γονείς που θα τους λείψουν όταν πεθάνουν. Τα υπόλοιπα έχουμε γονείς που γίνονται καλύτεροι αφού πεθάνουν.

Το καλύτερο πράγμα που έκανε για εμένα η μητέρα μου ήταν να πεθάνει.

* * *

Ο Μπαζ μου είπε να μπω στο περιπολικό για να μη βρέχομαι, αλλά και για να μην είμαι μέσα στο σπίτι μέχρι να βγάλουν τη σορό της. Παρακολουθούσα μουδιασμένη να τη φέρνουν με το φορείο, καλυμμένη με ένα άσπρο σεντόνι. Την έβαλαν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του ιατροδικαστή. Δεν έκαναν καν τον κόπο να τη μεταφέρουν με ασθενοφόρο. Δεν υπήρχε λόγος. Σχεδόν όλοι όσοι πεθαίνουν σε αυτή την πόλη πριν από τα πενήντα είναι εξαιτίας της εξάρτησης.

Δεν έχει σημασία ποιας εξάρτησης – στο τέλος όλες είναι θανατηφόρες.

Πιέζω το μάγουλό μου στο τζάμι του αυτοκινήτου και κοιτάζω τον ουρανό. Δεν έχει φεγγάρι απόψε. Πού και πού πέφτει κάποιος κεραυνός φωτίζοντας τα μαύρα σύννεφα.

Πάλη.

Ο Μπαζ ανοίγει την πίσω πόρτα και σκύβει. Η βροχή έχει γίνει ψιγάλα και παρόλο που το πρόσωπό του είναι βρεγμένο, φαίνεται σαν να έχει ιδρώσει.

«Θέλεις να σε πάω κάπου;» ρωτάει.

Κουνάω το κεφάλι μου.

«Θέλεις να τηλεφωνήσεις σε κάποιον; Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το κινητό μου».

Κουνάω πάλι το κεφάλι μου. «Είμαι εντάξει. Μπορώ να πάω μέσα τώρα;»

Δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να επιστρέψω εκεί που άφησε

την τελευταία της πνοή η μητέρα μου, αλλά αυτή τη στιγμή δεν έχω κάποια καλύτερη εναλλακτική.

Ο Μπαζ κάνει στην άκρη και ανοίγει μια ομπρέλα παρόλο που η βροχή έχει κοπάσει κι εγώ είμαι ήδη μούσκεμα. Μένει ένα βήμα πίσω μου και με συνοδεύει στο σπίτι κρατώντας την ομπρέλα πάνω από το κεφάλι μου.

Δεν τον γνωρίζω πολύ καλά. Όμως ξέρω καλά τον γιο του τον Ντακότα – κι εύχομαι να μην τον γνώριζα.

Αναρωτιέμαι αν ξέρει ο Μπαζ τι γιο έχει αναθρέψει. Ο Μπαζ είναι αξιοπρεπής τύπος. Δεν ταλαιπώρησε ποτέ ιδιαίτερα εμένα ή τη μητέρα μου. Κάποιες φορές, όταν κάνει περιπολία, σταματάει το περιπολικό του μέσα στον συνοικισμό με τα τροχόσπιτα. Με ρωτάει πάντα πώς είμαι κι έχω την εντύπωση ότι θέλει να τον ικετεύσω να με πάρει μακριά από δω. Αλλά δεν το κάνω. Οι άνθρωποι σαν κι εμένα ξέρουμε να προσποιούμαστε εξαιρετικά ότι είμαστε μια χαρά. Του λέω πάντα χαμογελώντας ότι είμαι καλά και εκείνος αναστενάζει ανακουφισμένος που δεν του έδωσα κάποιο λόγο να καλέσει τις Κοινωνικές Υπηρεσίες.

Μπαίνω στο σαλόνι και το βλέμμα μου καρφώνεται στον φθαρμένο καναπέ. Δείχνει διαφορετικός. *Σαν να πέθανε κάποιος πάνω του.*

«Θα είσαι εντάξει μόνη τη νύχτα;» ρωτάει ο Μπαζ.

Γυρίζω και τον βλέπω να στέκεται έξω από την πόρτα με την ομπρέλα πάνω από το κεφάλι του. Με κοιτάζει και προσπαθεί να φανεί συμπονετικός, αλλά το μυαλό του τρέχει πιθανότατα σε όλη τη χαρτούρα που πρέπει να συμπληρώσει εξαιτίας αυτού που συνέβη.

«Είμαι εντάξει».

«Αύριο μπορείς να πας στο γραφείο κηδειών για να

μιλήσετε για την τελετή. Είπαν ότι μετά τις δέκα είναι καλά».

Γνέφω, αλλά δεν φεύγει. Στέκεται εκεί αβέβαιος, μεταφέροντας το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο. Κλείνει την ομπρέλα έξω από το σπίτι, σαν να είναι προληπτικός, και μπαίνει μέσα.

«Ξέρεις», λέει και μορφάζει τόσο έντονα, που οι ρυτίδες ξεκινούν από το караφλό του κεφάλι και απλώνονται στο μέτωπό του. «Αν δεν πας στο γραφείο τελετών, θα τη δηλώσουν ως κηδεία απόρου. Δεν θα γίνει εξόδιος ακολουθία, αλλά τουλάχιστον δεν θα σου στείλουν τον λογαριασμό». Φαίνεται να ντρέπεται γι' αυτό που είπε. Το βλέμμα του στέκεται στη Μητέρα Τερέζα και μετά χαμηλώνει στα πόδια του σαν να τον επέπληξε.

«Ευχαριστώ». Ακόμα κι αν γινόταν εξόδιος, αμφιβάλλω αν θα εμφανιζόταν κανείς.

Είναι θλιβερό, αλλά είναι η αλήθεια. Η μητέρα μου ήταν μοναχική. Βέβαια σύχναζε με τύπους σαν κι εκείνη στο ίδιο μπαρ για σχεδόν είκοσι χρόνια, αλλά αυτά τα άτομα δεν ήταν φίλοι της. Ήταν κι αυτοί μοναχικοί άνθρωποι που αναζητούσαν την επαφή με άλλους για να νιώθουν μοναξιά παρέα.

Αυτό το πλήθος αραιώσε εξαιτίας των εθισμών που μαστίζουν την πόλη· εξάλλου δεν είναι τύποι που θα εμφανιζόνταν σε μια κηδεία. Για τους περισσότερους υπάρχουν εντάλματα, έτσι αποφεύγουν τις οργανωμένες εκδηλώσεις, πιστεύοντας ότι μάλλον είναι κόλλο της αστυνομίας για να τους συλλάβει.

«Θέλεις να τηλεφωνήσεις στον πατέρα σου;» ρωτάει.

Για μια στιγμή τον κοιτάζω ξέροντας ότι αυτό θα κάνω στο τέλος. Απλώς αναρωτιόμουν για πόσο θα μπορούσα να το αναβάλλω.

«Μπίγια», λέει προφέροντας το όνομά μου με ιώτα.

«Προφέρεται Μπέγια». Δεν ξέρω γιατί τον διορθώνω. Άλλωστε το προφέρει λάθος από τότε που τον γνώρισα και δεν έκανα ποτέ τον κόπο να τον διορθώσω.

«Μπέγια», διορθώνει. «Ξέρω ότι δεν με αφορά, αλλά... καλά θα κάνεις να φύγεις από αυτή την πόλη. Ξέρεις τι συμβαίνει στους ανθρώπους σαν...» Σταματάει σαν να σκέφτηκε ότι τα λόγια του θα με έθιγαν.

Ολοκληρώνω εγώ τη φράση του. «Σε ανθρώπους σαν κι εμένα;»

Φαίνεται ακόμα πιο ντροπιασμένος τώρα, παρόλο που ξέρω ότι εννοεί άνθρωποι σαν κι εμένα με την ευρύτερη έννοια. Άνθρωποι με μητέρες σαν τη δική μου. Φτωχοί άνθρωποι που δεν μπορούν να φύγουν από αυτή την πόλη. Άνθρωποι που καταλήγουν να δουλεύουν σε φαστ φουντ, μέχρι που μουδιάζουν όλα μέσα τους και ο μάγειρας τους δίνει κάτι που κάνει την υπόλοιπη βάρδια να μοιάζει με ντίσκο. Και πριν το καταλάβουν, δεν μπορούν να ζήσουν ούτε μια στιγμή της μίζερης μέρας τους χωρίς αυτό και αυτή η αίσθηση γίνεται πιο επιτακτική και από την ασφάλεια του παιδιού τους, μέχρι που το βάζουν κατευθείαν στις φλέβες τους ενώ κοιτάζουν τη φωτογραφία της Μητέρας Τερέζα και τελικά πεθαίνουν ενώ το μόνο που ήθελαν ήταν να αποδράσουν από την ασχήμια.

Ο Μπαζ νιώθει άβολα μέσα σε αυτό το σπίτι. Τον λυπάμαι περισσότερο από ό,τι λυπάμαι τον εαυτό μου, παρόλο που εγώ είμαι αυτή που βρήκα τη μητέρα μου νεκρή στον καναπέ.

«Δεν γνωρίζω καθόλου τον πατέρα σου, αλλά ξέρω ότι πληρώνει το ενοίκιο γι' αυτό το τροχόσπιτο από τότε που γεννήθηκες. Αυτό μου λέει ότι είναι καλύτερη προοπτική από το να μείνεις σε αυτή την πόλη. Αν έχεις διέξοδο, πρέπει να

την εκμεταλλευτείς. Η ζωή που ζεις εδώ – δεν είναι αρκετά καλή για εσένα».

Αυτό ίσως είναι ό,τι πιο όμορφο μου έχει πει ποτέ κάποιος. Και από όλους τους ανθρώπους, μου το λέει ο πατέρας του Ντακότα.

Με κοιτάζει σαν να θέλει να πει κάτι ακόμα. Ή μάλλον περιμένει να απαντήσω. Όμως επικρατεί σιωπή, μέχρι που τελικά γνέφει και φεύγει. Επιτέλους.

Αφού κλείνει την μπροστινή πόρτα, γυρίζω και κοιτάζω τον καναπέ. Τον κοιτάζω για τόσο πολλή ώρα, που νιώθω σαν υπνωτισμένη. Είναι παράξενο πόσο μπορεί να αλλάξει η ζωή σου στο διάστημα που μεσολαβεί από την ώρα που ξυπνάς το πρωί μέχρι να ξαναπέσεις για ύπνο.

Όσο κι αν δεν θέλω να το παραδεχτώ, ο Μπαζ έχει δίκιο. Δεν μπορώ να μείνω εδώ. Δεν σκόπευα να μείνω, αλλά πίστευα ότι τουλάχιστον θα είχα το καλοκαίρι για να προετοιμαστώ για τη φυγή μου.

Δουλεύω σαν σκυλί για να μπορέσω να φύγω από αυτή την πόλη και μόλις έρθει ο Αύγουστος, θα μπω στο λεωφορείο για την Πενσιλβάνια.

Χάρη στο βόλεϊ πήρα μια υποτροφία για το Πανεπιστήμιο της Πενσιλβάνια. Τον Αύγουστο θα δραπετεύσω από αυτή τη ζωή και αυτό οφείλεται όχι σε κάτι που έκανε η μητέρα μου για εμένα ή στη βοήθεια του πατέρα μου. Οφείλεται αποκλειστικά σε εμένα.

Τη θέλω αυτή τη νίκη.

Θέλω να είμαι εγώ ο λόγος που θα είμαι ο άνθρωπος που θα γίνω.

Αρνούμαι να πάρει η Τζανίν τα εύσημα για οτιδήποτε καλό συμβεί στο μέλλον μου. Δεν της μίλησα ποτέ για την

αθλητική υποτροφία. Δεν το είπα σε κανέναν. Όρκισα τον προπονητή μου να το κρατήσει μυστικό και δεν δέχτηκα να το αναφέρουν στην εφημερίδα ή να με φωτογραφίσουν για την ελετηρίδα.

Ούτε στον πατέρα μου το είπα. Δεν είμαι καν σίγουρη αν ξέρει ότι παιζώ βόλεϊ. Οι προπονητές μου φρόντισαν να έχω τον εξοπλισμό και τα ρούχα που χρειαζόμουν. Είμαι αρκετά καλή, έτσι δεν άφησαν την οικονομική μου κατάσταση να με εμποδίσει να μπω στην ομάδα.

Από τους γονείς μου δεν ζήτησα τίποτε απολύτως για το βόλεϊ.

Νιώθω παράξενα που τους αποκαλώ γονείς. Με έφεραν στον κόσμο, αλλά αυτό ήταν το μόνο που έκαναν για εμένα.

Είμαι το αποτέλεσμα μιας σχέσης της μιας νύχτας. Όταν γνώρισε την Τζανίν, ο πατέρας μου ζούσε στην Ουάσιγκτον και είχε έρθει στο Κεντάκι για δουλειά. Έμαθε ότι την είχε αφήσει έγκυο όταν ήμουν τριών μηνών. Έμαθε ότι είχε γίνει πατέρας όταν έλαβε τα έγγραφα για τη διατροφή.

Ερχόταν να με δει μία φορά τον χρόνο μέχρι που έγινα τεσσάρων. Μετά μου πλήρωνε τα αεροπορικά εισιτήρια για να τον επισκέπτομαι στην Ουάσιγκτον.

Δεν ξέρει τίποτα για τη ζωή μου στο Κεντάκι. Δεν ξέρει τίποτα για τον εθισμό της μητέρας μου. Δεν ξέρει τίποτα για εμένα, παρά μόνο αυτά που του λέω εγώ, και είναι πολύ λίγα.

Είμαι μυστικοπαθής για κάθε τομέα της ζωής μου. Τα μυστικά είναι το μοναδικό όπλο που έχω.

Δεν είπα στον πατέρα μου για την υποτροφία για τον ίδιο λόγο που δεν το είπα και στη μητέρα μου. Δεν θέλω να περριφανεύεται για ό,τι καταφέρει η κόρη του. Δεν δικαιούται να νιώθει περηφάνια για ένα παιδί στο οποίο έχει προσφέρει

ελάχιστα. Νομίζει ότι μια επιταγή τον μήνα και μερικά τηλεφωνήματα στη δουλειά μου είναι αρκετά για να αντισταθμίσουν το γεγονός ότι με γνωρίζει ελάχιστα.

Είναι πατέρας των δύο εβδομάδων τον χρόνο.

Χρησιμοποιεί την απόσταση που μας χωρίζει για να δικαιολογήσει την απουσία του από τη ζωή μου. Έμενα μαζί του δεκατέσσερις μέρες κάθε καλοκαίρι από τότε που έγινα τεσσάρων ετών, αλλά τα τελευταία τρία χρόνια δεν τον έχω δει καθόλου.

Όταν έγινα δεκαέξι και μπήκα στην ομάδα, το βόλεϊ έγινε ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι της καθημερινότητάς μου κι έτσι σταμάτησα να τον επισκέπτομαι. Εδώ και τρία χρόνια επινοώ δικαιολογίες για να μην πηγαίνω.

Προσποιείται ότι απογοητεύεται.

Προσποιούμαι ότι είμαι πολύ απασχολημένη και ότι λυπάμαι.

Συγγνώμη, Μπράιαν, αλλά μια επιταγή τον μήνα σε κάνει υπεύθυνο, αλλά δεν σε κάνει πατέρα.

Ξαφνικά χτυπάει η πόρτα και ξαφνιάζομαι τόσο, που μου ξεφεύγει μια κραυγή. Γυρίζω και βλέπω τον σπιτονοικοκύρη έξω από το παράθυρο. Κανονικά δεν θα άνοιγα στον Γκάρι Σέλμπι, αλλά δεν είμαι σε θέση να τον αγνοήσω. Ξέρει ότι είμαι ξύπνια. Αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό του για να καλέσω την αστυνομία. Επιπλέον, πρέπει να δω τι θα κάνω με αυτόν τον καναπέ. Δεν τον θέλω μέσα στο σπίτι πια.

Όταν ανοίγω την πόρτα, ο Γκάρι μου δίνει έναν φάκελο και μπαίνει μέσα για να προστατευτεί από τη βροχή.

«Τι είναι;» τον ρωτάω.

«Ειδοποίηση έξωσης».

Αν το έκανε οποιοσδήποτε άλλος, θα είχα εκπλαγεί.

«Μόλις πέθανε. Δεν μπορούσες να περιμένεις μία εβδομάδα;»

«Μου χρωστάει τρία ενοίκια και δεν νοικιάζω σε εφήβους. Ή θα υπογράψει καινούριο συμβόλαιο κάποιος άνω των είκοσι ένα ή θα φύγεις».

«Τα χρήματα για το ενοίκιο της τα δίνει ο πατέρας μου. Πώς γίνεται να χρωστάμε τρία;»

«Η μητέρα σου είπε ότι σταμάτησε να της στέλνει επιταγές πριν από λίγους μήνες. Ο κύριος Ρινάλντο ψάχνει για μεγαλύτερο σπίτι και σκέφτηκα να τους αφήσω να αλλάξουν με...»

«Είσαι κάθαрма, Γκάρι Σέλμπι».

Ο Γκάρι ανασηκώνει τους ώμους. «Είναι δουλειά. Της έστειλα ήδη δύο ειδοποιήσεις. Είμαι σίγουρος ότι κάπου θα μπορείς να πας. Δεν γίνεται να μείνεις μόνη σου εδώ, είσαι μόνο δεκάξι».

«Έκλεισα τα δεκαεννιά την περασμένη εβδομάδα».

«Όπως και να 'χει, πρέπει να είσαι πάνω από είκοσι ένα. Είναι όρος του συμβολαίου. Αυτό και το να πληρώνεις το ενοίκιο».

Είμαι σίγουρη ότι υπάρχει κάποια νομική διαδικασία την οποία πρέπει να ακολουθήσει πριν με πετάξει έξω, αλλά είναι ανώφελο να αντιστέκομαι εφόσον δεν θέλω να μείνω εδώ.

«Πόσο χρόνο έχω;»

«Σου δίνω μία εβδομάδα».

Μία εβδομάδα; Έχω μόνο είκοσι εφτά δολάρια και δεν έχω πουθενά να πάω.

«Μπορώ να μείνω δύο μήνες; Φεύγω για το πανεπιστήμιο τον Αύγουστο».

«Ίσως να μπορούσα να το κάνω αν δεν χρωστούσες

τρία νοίκια. Μου ζητάς άλλους δύο μήνες και δεν μπορώ να αφήσω κανέναν να μένει εδώ για σχεδόν μισό χρόνο χωρίς να πληρώνει».

«Είσαι κατοίκι», λέω μέσα από τα δόντια μου.

«Αυτό το κάλυψες ήδη».

Φέρνω στον νου μου μια λίστα με φίλους με τους οποίους θα μπορούσα να μείνω τους επόμενους δύο μήνες, αλλά η Νάταλι έφυγε για το πανεπιστήμιο την επομένη της αποφοίτησης για να παρακολουθήσει τα θερινά μαθήματα. Οι υπόλοιποι φίλοι μου είτε παράτησαν το σχολείο και ακολουθούν τα βήματα της Τζανίν είτε ξέρω ότι δεν θα το επιτρέψουν οι οικογένειές τους.

Υπάρχει η Μπέκα, αλλά έχει εκείνον τον γλοιώδη πατριό. Θα προτιμούσα να μείνω με τον Γκάρι παρά με αυτόν τον άντρα.

Μου μένει μόνο μια λύση.

«Πρέπει να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σου».

«Είναι αργά», λέει. «Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις αύριο».

Περνάω από δίπλα του και κατεβαίνω τα σκαλιά. «Τότε θα έπρεπε να περιμένεις μέχρι αύριο για να μου πεις ότι είμαι άστεγη, Γκάρι!»

Κατευθύνομαι προς το σπίτι του περπατώντας στη βροχή. Ο Γκάρι είναι ο μοναδικός στον συνοικισμό που έχει ακόμα σταθερό τηλέφωνο και αφού οι υπόλοιποι είμαστε πολύ φτωχοί για κινητά, χρησιμοποιούμε το τηλέφωνό του. Τουλάχιστον οι υπόλοιποι δεν χρωστάνε νοίκια και δεν προσπαθούν να τον αποφύγουν.

Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τότε που τηλεφώνησα στον πατέρα μου, αλλά έχω απομνημονεύσει το νούμερό του. Έχει το ίδιο νούμερο κινητού τα τελευταία οχτώ χρόνια.

Με παίρνει στη δουλειά μια φορά τον μήνα, αλλά τις περισσότερες δεν απαντάω. Δεν έχω και πολλά να πω με έναν άντρα που γνωρίζω ελάχιστα και προτιμώ να περιορίζομαι σε ψέματα του τύπου: «*Η μαμά είναι καλά. Το σχολείο πάει καλά. Η ζωή μου είναι μια χαρά*».

Καταπίνω με κόπο τον εγωισμό μου και σχηματίζω τον αριθμό του. Περιμένω ότι θα βγει τηλεφωνητής, αλλά ο πατέρας μου απαντάει στο δεύτερο χτύπημα.

«Μπράιαν Γκριμ». Η φωνή του είναι τραχιά. Τον ξύπνησα. Ξεροβήχω. «Χμ. Γεια σου, μπαμπά».

«Μπέγια;» Τώρα που καταλαβαίνει ότι είμαι εγώ ακούγεται πιο ξύπνιος και ανήσυχος. «Τι συμβαίνει; Όλα καλά;»

Είμαι έτοιμη να ξεστομίσω *Πέθανε η Τζανίν*, αλλά για κάποιο λόγο δεν μπορώ. Γνώριζε ελάχιστα τη μητέρα μου. Έχει να έρθει στο Κεντάκι τόσο πολύ καιρό, που την τελευταία φορά που την είδε ήταν ακόμα όμορφη και δεν έμοιαζε με σκελετό που παραπαίει.

«Ναι, καλά είμαι», λέω.

Είναι περίεργο να του πω από το τηλέφωνο ότι πέθανε. Θα περιμένω να του το πω από κοντά.

«Γιατί παίρνεις τόσο αργά; Τι συμβαίνει;»

«Κάνω τη βραδινή βάρδια και δυσκολεύομαι να βρω τηλέφωνο».

«Γι' αυτό σου έστειλα το κινητό».

Μου έστειλε κινητό; Δεν μπαίνω καν στον κόπο να τον ρωτήσω. Είμαι σίγουρη ότι το πούλησε η μητέρα μου για να αγοράσει αυτό που τώρα έχει παγώσει μέσα στις φλέβες της.

«Άκου», λέω. «Ξέρω ότι έχει περάσει καιρός, αλλά αναρωτιόμουν αν μπορώ να έρθω να σε δω πριν ξεκινήσει το πανεπιστήμιο».

«Βέβαια», λέει χωρίς να διστάσει. «Δώσε μου μια ημερομηνία και θα σου βγάλω εισιτήριο».

Κοιτάζω τον Γκάρι. Στέκεται κοντά και κοιτάζει το στήθος μου, έτσι γυρίζω από την άλλη. «'Ελπιζα να έρθω αύριο».

Ακολουθεί παύση και ακούω κίνηση στην άλλη άκρη της γραμμής, σαν να σηκώνεται από το κρεβάτι. «Αύριο; Είσαι σίγουρη ότι είσαι εντάξει, Μπέγια;»

Ρίχνω πίσω το κεφάλι μου, κλείνω τα μάτια μου και λέω πάλι ψέματα. «Ναι. Απλώς η Τζανίν... Θέλω ένα διάλειμμα. Και μου έχεις λείψει».

Δεν μου λείπει. Δεν τον ξέρω. Αλλά λέω ό,τι θα μου εξασφαλίσει μια πτήση για να φύγω από δω το συντομότερο δυνατόν.

Τον ακούω να πληκτρολογεί στον υπολογιστή. Μουρμουρίζει ώρες και ονόματα αεροπορικών εταιρειών. «Μπορώ να σε βάλω σε μια πτήση της United για το Χιούστον αύριο το πρωί. Θα πρέπει να είσαι στο αεροδρόμιο σε πέντε ώρες. Πόσες μέρες θέλεις να μείνεις;»

«Στο Χιούστον; Γιατί στο Χιούστον;»

«Μένω στο Τέξας πα. Εδώ και ενάμιση χρόνο».

Αυτό είναι κάτι που θα έπρεπε να γνωρίζει μια κόρη για τον πατέρα της. Τουλάχιστον δεν άλλαξε κινητό.

«Ω ναι. Το ξέχασα». Σφίγγω τον αυχένα μου. «Μπορείς να το βγάλεις χωρίς επιστροφή για την ώρα; Δεν είμαι σίγουρη πόσο θέλω να μείνω. Ίσως μερικές εβδομάδες».

«Ναι, το κλείνω. Βρες έναν υπάλληλο της United στο αεροδρόμιο και θα σου τυπώσουν την κάρτα επιβίβασης. Όταν προσγειωθείς, θα σε περιμένω στις αφίξεις».

«Ευχαριστώ». Κλείνω το τηλέφωνο πριν προλάβει να πει κάτι άλλο. Όταν γυρίζω, βλέπω τον Γκάρι να δείχνει την πόρτα με τον αντίχειρα.

«Μπορώ να σε πάω στο αεροδρόμιο», λέει. «Αλλά θα σου κοστίσει». Χαμογελάει και ο τρόπος που κινούνται τα χείλη του μου ανακατεύει το στομάχι. Όταν ο Γκάρι Σέλμπι προσφέρεται να βοηθήσει μια γυναίκα, δεν περιμένει ανταμοιβή σε χρήματα.

Κι αν πρόκειται να κάνω χάρες για να με πάει κάποιος στο αεροδρόμιο, προτιμώ τον Ντακότα από τον Γκάρι Σέλμπι.

Τον Ντακότα τον έχω συνηθίσει. Όσο κι αν τον απεχθάνομαι, είναι αξιόπιστος.

Πιάνω πάλι το τηλέφωνο και σχηματίζω το νούμερο του Ντακότα. Ο πατέρας μου μου είπε ότι θα πρέπει να είμαι στο αεροδρόμιο σε πέντε ώρες, αλλά αν περιμένω και ο Ντακότα κοιμηθεί, μπορεί να μην απαντήσει ποτέ. Θέλω να φτάσω εκεί όσο έχω την ευκαιρία.

Ο Ντακότα απαντάει και ανακουφίζομαι. «Ναι;» λέει μισοκοιμισμένος.

«Γεια. Θέλω μια χάρη».

Μετά από μια σύντομη παύση λέει: «Αλήθεια, Μπέγια; Στη μέση της νύχτας;».

Δεν ρωτάει καν τι θέλω ή αν έχει συμβεί κάτι. Νευριάζει αμέσως. Έπρεπε να είχα βάλει τέλος σε αυτό που υπάρχει μεταξύ μας μόλις άρχισε.

Ξεροβήχω. «Πρέπει να πάω στο αεροδρόμιο».

Τον ακούω να αναστενάζει σαν να του είμαι βάρος. Ξέρω ότι δεν είμαι. Ξέρω ότι για εκείνον μπορεί να είμαι μια συναλλαγή, αλλά μια συναλλαγή που δεν μπορεί να χορτάσει.

Ακούω το κρεβάτι να τρίζει σαν να ανακάθεται. «Δεν έχω λεφτά».

«Δεν... δεν σε πήρα γι' αυτό. Θέλω να με πας. Σε παρακαλώ».

Ο Ντακότα βογκάει και μετά λέει: «Δώσε μου μισή ώρα». Κλείνει το τηλέφωνο. Το ίδιο κι εγώ.

Περνάω μπροστά από τον Γκάρι και βγαίνοντας χτυπάω την πόρτα πίσω μου.

Με τα χρόνια έμαθα να μην εμπιστεύομαι τους άντρες.

Οι περισσότεροι που γνωρίζω είναι σαν τον Γκάρι Σέλμπι. Ο Μπαζ είναι εντάξει τύπος, αλλά δεν μπορώ να αγνοήσω το ότι ευθύνεται για την ύπαρξη του Ντακότα. Και ο Ντακότα είναι ένας πιο εμφανίσιμος, νεότερος Γκάρι Σέλμπι.

Ακούω τον κόσμο να μιλάει για καλούς άντρες, αλλά έχω αρχίσει να πιστεύω ότι είναι μύθος. Νόμιζα ότι ο Ντακότα ήταν ένας από τους καλούς. Οι περισσότεροι εξωτερικά είναι σαν τον Ντακότα, αλλά κάτω από την επιδερμίδα και τον υποδόριο ιστό τρέχει στις φλέβες τους η αρρώστια.

Όταν μπαίνω στο σπίτι, πηγαίνω στο δωμάτιό μου και κοιτάζω γύρω μου. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάτι που θέλω να πάρω μαζί μου. Δεν έχω πολλά πράγματα που να αξίζουν, έτσι παίρνω μερικές αλλαξιές ρούχα, μια βούρτσα και την οδοντόβουρτσά μου. Πριν βάλω τα ρούχα μου στο σακίδιό μου, τα χώνω σε πλαστικές σακούλες για να μη βραχούν αν κολλήσω στη βροχή.

Πριν βγω έξω για να περιμένω τον Ντακότα, ξεκρεμάω τη φωτογραφία της Μητέρας Τερέζα από τον τοίχο. Προσπαθώ να τη χώσω στο σακίδιό μου, αλλά δεν χωράει. Παίρνω άλλη μια πλαστική σακούλα, βάζω μέσα το κάδρο και βγαίνω από το σπίτι.

ΔΥΟ

Αφήνοντας πίσω μια νεκρή μητέρα, κάνοντας μια στάση στο Ορλάντο και μετά από αρκετές ώρες καθυστέρησης λόγω καιρικών συνθηκών βρίσκομαι εδώ.

Στο Τέξας.

Μόλις βγαίνω από το αεροπλάνο στη φυσούνα, νιώθω τη ζέστη του απομεσήμερου να μου καίει το δέρμα και λιώνω σαν να είμαι φτιαγμένη από βούτυρο.

Περπατάω χωρίς ζωντάνια, χωρίς ελπίδα, ακολουθώντας τις επιγραφές για να φτάσω στον χώρο παραλαβής αποσκευών και να συναντήσω τον πατέρα που με δημιούργησε, αλλά μου είναι εντελώς ξένος.

Δεν έχω κακές αναμνήσεις από εκείνον. Μάλιστα, οι στιγμές που πέρασα μαζί του τα καλοκαίρια είναι οι μοναδικές καλές αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας.

Τα αρνητικά συναισθήματα που τρέφω γι' αυτόν οφείλονται στις αναμνήσεις που δεν μου χάρισε. Όσο μεγαλώνω, τόσο περισσότερο συνειδητοποιώ πόσο λίγο προσπάθησε να είναι κομμάτι της ζωής μου. Μερικές φορές αναρωτιέμαι πόσο διαφορετική θα ήμουν αν είχα περάσει περισσότερο χρόνο μαζί του παρά με την Τζανίν.

Θα ήμουν το ίδιο καχύποπτη και επιφυλακτική αν είχα περισσότερες καλές εμπειρίες από ό,τι κακές;

Ίσως. Ίσως όχι. Κάποιες φορές σκέφτομαι ότι η προσωπικότητα plάθεται περισσότερο από τα τραύματα παρά από την καλοσύνη.

Η καλοσύνη δεν φτάνει τόσο βαθιά μέσα σου όσο το τραύμα. Σου σημαδεύει την ψυχή και δεν μπορείς να το σβήσεις. Μένει εκεί για πάντα και νιώθω ότι όταν οι άλλοι με κοιτάζουν, βλέπουν όλα μου τα τραύματα. Ίσως τα πράγματα να ήταν διαφορετικά αν υπήρχε ισορροπία ανάμεσα στην οδύνη και την καλοσύνη που έχω βιώσει, όμως δυστυχώς δεν έγινε έτσι. Μπορώ να μετρήσω στα δάχτυλα των χεριών μου τις φορές που κάποιος μου φέρθηκε με καλοσύνη. Δεν θα μπορούσα να μετρήσω τα τραύματά μου ούτε αν χρησιμοποιούσα τα χέρια όλων των ανθρώπων που βρίσκονται σε αυτό το αεροδρόμιο.

Μου πήρε αρκετό χρόνο για να αποκτήσω ανοσία στην κακία. Για να χτίσω το τείχος που προστατεύει εμένα και την καρδιά μου από ανθρώπους όπως η μητέρα μου. Και από άντρες όπως ο Ντακότα.

Τώρα είμαι φτιαγμένη από ατσάλι. *Μπορείς να μου επιτεθείς, κόσμε. Δεν μπορείς να βλάψεις το αδιαπέραστο.*

Στρίβω στη γωνία και βλέπω τον πατέρα μου μέσα από το τζάμι που χωρίζει το φυλασσόμενο μέρος του αεροδρομίου από τον αφύλακτο χώρο των αφίξεων και κοντοστέκομαι. Κοιτάζω τα πόδια του.

Και τα δύο.

Αποφοίτησα από το λύκειο πριν από δύο εβδομάδες και παρόλο που δεν περίμενα να εμφανιστεί στην τελετή αποφοίτησης, διατηρούσα μια μικρή ελπίδα. Όμως μια εβδομάδα

πριν από την αποφοίτηση μου άφησε στη δουλειά ένα μήνυμα που έλεγε ότι είχε σπάσει το πόδι του και δεν μπορούσε να έρθει στο Κεντάκι.

Κανένα από τα πόδια του δεν φαίνεται σπασμένο.

Νιώθω αμέσως ευγνωμοσύνη που έχω γίνει αδιαπέραστη, γιατί διαφορετικά αυτό το ψέμα θα με είχε πληγώσει.

Στέκεται δίπλα στην παραλαβή αποσκευών χωρίς πατερίτσες. Πηγαينوέρχεται χωρίς να κουτσαίνει ή να δυσκολεύεται. Δεν είμαι γιατρός, αλλά πιστεύω ότι ένα σπασμένο πόδι δεν γιατρεύεται μέσα σε λίγες εβδομάδες. Αλλά ακόμα και αν γίνει καλά σε τόσο σύντομο διάστημα, σίγουρα αφήνει κάποιους περιορισμούς στην κίνηση.

Έχω ήδη μετανιώσει που ήρθα εδώ κι εκείνος δεν με έχει δει ακόμα.

Όλα έγιναν τόσο γρήγορα τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες, που δεν έχω προλάβει να τα συνειδητοποιήσω. Πέθανε η μητέρα μου, δεν θα ξαναπατήσω στο Κεντάκι και πρέπει να περάσω αρκετές εβδομάδες με τον άντρα με τον οποίο έχω ζήσει λιγότερες από διακόσιες μέρες από την ώρα που γεννήθηκα.

Αλλά θα τα βγάλω πέρα.

Αυτό κάνω πάντα.

Τη στιγμή που βγαίνω από την έξοδο στον χώρο παραλαβής αποσκευών σηκώνει το κεφάλι του. Σταματάει να περπατάει και τα χέρια του που είναι χωμένα στις τσέπες του τζιν του μένουν εκεί. Φαίνεται κάπως νευρικός και μου αρέσει αυτό. Θέλω να νιώθει άβολα που απουσίαζε από τη ζωή μου.

Θέλω αυτό το καλοκαίρι να έχω εγώ το πάνω χέρι. Δεν μπορώ ούτε να φανταστώ ότι θα μείνω με έναν άντρα που πιστεύει ότι μπορεί να αναπληρώσει για τον χαμένο χρόνο.

Θα προτιμούσα απλώς να συνυπάρχουμε στο σπίτι του χωρίς να μιλάμε μέχρι να φύγω για το πανεπιστήμιο τον Αύγουστο.

Αρχίζουμε να πλησιάζουμε ο ένας τον άλλο. Έκανε εκείνος το πρώτο βήμα, έτσι φροντίζω να κάνω εγώ το τελευταίο. Δεν αγκαλιαζόμαστε γιατί κρατάω το σακίδιό μου, την τσάντα μου και τη σακούλα με τη φωτογραφία της Μητέρας Τερέζα. Τα αγγίγματα, οι αγκαλιές και τα χαμόγελα δεν είναι στο πρόγραμμα γι' αυτή την επανασύνδεση.

Γνέφουμε αμήχανα και είναι φανερό ότι είμαστε δύο ξένοι που μοιράζονται ένα επώνυμο και λίγο DNA.

«Ουάου», λέει καθώς με κοιτάζει κουνώντας το κεφάλι του. «Μεγάλωσες. Και ομόρφυνες. Και ψηλώσες... και...»

Χαμογελάω βεβιασμένα. «Δείχνεις... μεγαλύτερος».

Τα μαύρα του μαλλιά έχουν γκριζάρει και το πρόσωπό του είναι πιο γεμάτο. Πάντα ήταν όμορφος, αλλά αυτό πιστεύουν τα περισσότερα κορίτσια για τον πατέρα τους. Τώρα που είμαι ενήλικη καταλαβαίνω ότι είναι πραγματικά ένας ωραίος άντρας.

Υποθέτω ότι και οι απόντες πατεράδες μπορεί να είναι όμορφοι.

Όμως κάτι έχει αλλάξει πάνω του, κάτι που δεν έχει να κάνει με την ηλικία. Δεν ξέρω τι είναι. Και δεν ξέρω αν μου αρέσει.

Δείχνει προς τον μίαντα με τις αποσκευές. «Πόσες αποσκευές έχεις;»

«Τρεις».

Το ψέμα μου βγαίνει αυθόρμητα. Κάποιες φορές με εντυπωσιάζει η ευκολία με την οποία επινοώ πράγματα. Άλλος ένας αμυντικός μηχανισμός που ανέπτυξα ζώντας με την

Τζανίν. «Τρεις μεγάλες κόκκινες βαλίτσες. Σκέφτηκα να μείνω για μερικές εβδομάδες, έτσι τα έφερα όλα».

Ακούγεται ένας ήχος και ο ιμάντας αρχίζει να κινείται. Ο πατέρας μου πηγαίνει και στέκεται στο τέλος του. Περνάω το σακίδιό μου στον ώμο μου – το σακίδιο που περιέχει όλα όσα έφερα μαζί μου.

Δεν έχω καν βαλίτσα, πόσο μάλλον τρεις κόκκινες. Αλλά αν πιστέψει ότι οι αποσκευές μου χάθηκαν, ίσως προσφερθεί να αντικαταστήσει τα χαμένα μου υπάρχοντα.

Ξέρω ότι το να υποκρίνομαι ότι έχασα τις αποσκευές μου είναι απάτη. Αλλά το πόδι του δεν είναι σπασμένο, οπότε πατοίσαμε.

Ένα ψέμα για ένα ψέμα.

Περιμένουμε αρκετά λεπτά, αμήχανοι και οι δύο, να εμφανιστούν οι ανύπαρκτες αποσκευές.

Του λέω ότι πρέπει να φρεσκαριστώ και κάθομαι τουλάχιστον δέκα λεπτά στις τουαλέτες.

Είχα βγάλει τη στολή της δουλειάς πριν μπω στο αεροπλάνο. Φόρεσα ένα από τα καλοκαιρινά φορέματα που είχαν τσαλακωθεί μέσα στο σακίδιο. Τσαλακώθηκε ακόμα περισσότερο μετά από μια ολόκληρη μέρα μέσα στα αεροδρόμια και στον περιορισμένο χώρο του αεροπλάνου.

Κοιτάζω το είδωλό μου στον καθρέφτη. Δεν μοιάζω καθόλου στον πατέρα μου. Έχω τα άτονα, θαμπά καστανά μαλλιά της μητέρας μου και τα πράσινα μάτια του πατέρα μου. Επίσης έχω το στόμα του. Η μητέρα μου είχε λεπτά, σχεδόν αόρατα, χείλη, έτσι τουλάχιστον ο πατέρας μου μου έδωσε κάτι εκτός από το επώνυμό του.

Παρόλο που έχω μερικά χαρακτηριστικά τους, δεν ένιωσα ποτέ ότι ανήκω σε κάποιον από τους δυο τους. Είναι λες και

υιοθέτησα τον εαυτό μου όταν ήμουν παιδί και από τότε είμαι μόνη μου. Η επίσκεψη στον πατέρα μου είναι ακριβώς αυτό... μια επίσκεψη. Δεν νιώθω ότι επιστρέφω σπίτι. Ούτε ότι έφυγα από το σπίτι.

Το σπίτι για εμένα είναι ένα μυθικό μέρος που ψάχνω όλη μου τη ζωή.

Όταν βγαίνω από την τουαλέτα, οι υπόλοιποι επιβάτες έχουν φύγει και ο πατέρας μου είναι στο γκισέ και συμπληρώνει ένα έγγραφο για χαμένες αποσκευές.

«Δεν παραδόθηκαν αποσκευές με αυτό το εισιτήριο», λέει ο υπάλληλος στον πατέρα μου. «Έχετε το απόκομμα; Μερικές φορές το κολλάνε στο πίσω μέρος του εισιτηρίου».

Με κοιτάζει. Ανασηκώνω αθώα τους ώμους. «Είχα αργήσει, έτσι τις παρέδωσε η μητέρα μου αφού μου έδωσαν το εισιτήριό μου».

Απομακρύνομαι από το γκισέ προσποιούμενη ότι μου τράβηξε την προσοχή μια επιγραφή στον τοίχο. Ο υπάλληλος λέει στον πατέρα μου ότι θα επικοινωνήσουν αν βρουν τις αποσκευές μου.

Ο πατέρας μου πλησιάζει και δείχνει την πόρτα. «Το αυτοκίνητο είναι από κει».

* * *

Το αεροδρόμιο είναι δέκα χιλιόμετρα πίσω μας. Το GPS λέει ότι ο προορισμός μας απέχει εκατό χιλιόμετρα. Το αυτοκίνητο μυρίζει άφτερ σέιβ και αλάτι.

«Μόλις τακτοποιηθείς, θα σε πάει στα μαγαζιά η Σάρα για να πάρεις ό,τι χρειάζεσαι».

«Ποια είναι η Σάρα;»

Ο πατέρας μου με κοιτάζει σαν να μην είναι σίγουρος αν αστειεύομαι.

«Η Σάρα. Η κόρη της Αλάνα».

«Αλάνα;»

Στρέφει πάλι το βλέμμα του στον δρόμο και βλέπω το σαγόνι του να σφίγγεται. «Η γυναίκα μου; Σου έστειλα πρόσκληση για τον γάμο πέρσι το καλοκαίρι. Είπες ότι δεν μπορούσες να λείψεις από τη δουλειά».

Ω αυτή η Αλάνα. Δεν ξέρω τίποτα για εκείνη, μόνο ό,τι ήταν τυπωμένο στο προσκλητήριο.

«Δεν είχα καταλάβει ότι έχει κόρη».

«Ναι. Δεν έχουμε μιλήσει πολύ φέτος». Το λέει σαν να νιώθει πικρία.

Ελπίζω να έχω παρερμηνεύσει τον τόνο του, γιατί δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να νιώθει οποιαδήποτε πικρία για εμένα. Εκείνος είναι ο γονιός. Εγώ είμαι απλώς το αποτέλεσμα των κακών του επιλογών και της έλλειψης αντισύλληψης.

«Έχουμε πολλά να πούμε», προσθέτει.

Ω, δεν έχει ιδέα πόσα.

«Έχει αδέρφια η Σάρα;» ρωτάω. Προσεύχομαι να μην έχει. Η σκέψη ότι δεν θα περάσω το καλοκαίρι μόνη με τον πατέρα μου με έχει ήδη ταράξει. Δεν μπορώ να αντέξω περισσότερο ταραχή.

«Είναι μοναχοπαίδι. Λίγο μεγαλύτερη από εσένα. Είναι πρωτοετής και ήρθε σπίτι για τις καλοκαιρινές διακοπές. Θα τη συμπαθήσεις».

Θα δούμε. Έχω διαβάσει τη Σταχτοπούτα.

Απλώνει το χέρι του στον εξαερισμό. «Κάνει ζέστη εδώ μέσα; Μήπως κάνει κρύο;»

«Είναι μια χαρά».

Εύχομαι να έβαζε μουσική. Δεν ξέρω ακόμα πώς να κάνω μαζί του μια συζήτηση χωρίς αμηχανία.

«Πώς είναι η μητέρα σου;»

Μόλις ακούω την ερώτηση σφίγγομαι. «Είναι...»

Ακολουθεί παύση. Δεν ξέρω ούτε πώς να του το πω. Νιώθω ότι περιμένα πάρα πολύ και τώρα θα φανεί περιέργο ή ανησυχητικό που δεν του το είπα στο τηλέφωνο χτες το βράδυ. Ή μόλις τον είδα στο αεροδρόμιο. Και υπάρχει και το ψέμα που είπα στον υπάλληλο της αεροπορικής – ότι με πήγε η μητέρα μου στο αεροδρόμιο.

«Καλύτερα από ό,τι εδώ και πολύ καιρό». Απλώνω το χέρι μου δίπλα στο κάθισμα και βρίσκω τον μοχλό που ρυθμίζει την πλάτη. Τον πιέζω μέχρι που αρχίζει να κατεβαίνει. «Θα με ξυπνήσεις όταν φτάσουμε;» Τον βλέπω να γνέφει και νιώθω άσχημα, αλλά δεν ξέρω πόσο μεγάλη είναι η διαδρομή και θέλω πραγματικά να κλείσω τα μάτια μου, να κοιμηθώ, αποφεύγοντας τις ερωτήσεις που δεν ξέρω πώς να απαντήσω.

ΤΡΙΑ

Ένα δυνατό τράνταγμα κάνει το κεφάλι μου να αναπηδήσει. Ανοίγω τα μάτια μου και όλο μου το σώμα ξυπνάει απότομα.

«Είμαστε στο φέριμποτ», λέει ο πατέρας μου. «Λυπάμαι, αλλά στη ράμπα πάντα κουνάει».

Τον κοιτάζω κάπως ζαλισμένη, αλλά μετά μου ξαναέρχονται όλα.

Η μητέρα μου πέθανε χτες το βράδυ.

Ο πατέρας μου δεν έχει ιδέα.

Έχω μητριά που έχει μια κόρη.

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο, αλλά οι σειρές των αυτοκινήτων μου κόβουν τη θέα προς κάθε κατεύθυνση. «Γιατί είμαστε στο φέρι;»

«Το GPS έλεγε ότι έχει τόση κίνηση η εθνική οδός 87, που υπάρχουν μεγάλες καθυστερήσεις. Μάλλον κάποιο ατύχημα. Σκέφτηκα ότι αυτή την ώρα θα φτάσουμε γρηγορότερα με το φέρι για τη Χερσόνησο Μπόλιβαρ».

«Το φέρι για πού;»

«Εκεί βρίσκεται το εξοχικό της Αλάνα. Θα σου αρέσει πολύ».

«Εξοχικό;» Σηκώνω το φρύδι μου. «Παντρεύτηκες κάποια που έχει άλλο σπίτι για κάθε εποχή;»